

ринкових сил, в українському аграрному секторі мали місце процеси концентрації капіталів та земельних ресурсів, внаслідок чого основними виробниками сільськогосподарської сировини стали великі агрохолдинги, зацікавлені у понаднормативній експлуатації земельних ресурсів без дотримання агротехнічних вимог заради отримання надприбутків.

Але за такої господарської практики очевидними є незворотні наслідки деградації ґрунтів та виснаження родовищ мінеральних природних ресурсів з наступним погіршенням соціально-економічного становища в країні. В передбаченні

такої перспективи і враховуючи євроінтеграційний курс України напевно треба в якості першочергового завдання розглянути можливість переходу на високі природоохоронні стандарти ЄС. Однак як українські науковці, так і практики, включаючи політиків, не займаються цим, а натомість захоплені думкою про те, що українське сільське господарство є прибутковіше, ніж в ЄС. Таким чином можливо констатувати, що в цьому питанні українська економічна наука ще не перейшла до його бачення в нормативному аспекті, зосередившись лише на поточних проблемах.

Список використаних джерел:

1. Тарасовський Ю. Найбільшим викликом на шляху України до членства в ЄС є кліматична політика – Стефанішина. *Forbes*. 2023. 16 березня. URL: <https://forbes.ua/news/naybilshim-viklikom-na-shlyakhu-ukraini-do-chlenstva-v-es-e-ekologichna-politika-stefanishina-16032023-12419> (дата звернення: 31.03.2024).

2. The Foundation of Positive and Normative Economics. A Handbook. Edited by Andrew Caplin and Andrew Schotter. Oxford, New York: Oxford University Press, 2008. 382 p.

ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ПОКРАЩЕННЯ СПІВПРАЦІ ПЕРЕДСТАВНИКІВ БІЗНЕСУ ТА НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Педоренко А.М. *майстер в/н ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ»*

Враховуючи проблеми українських вищих навчальних закладів, закладів професійно – технічної освіти та наявність багатьох критиків освітніх програм, а також дискусії науковців, викладачів

та представників бізнесу можна зробити висновок, що професійно підготовлені працівники не можуть задовольнити потреби вітчизняного

ринку праці, а також мають низьку конкурентоспроможність української освіти в європейському просторі. Відсутність сучасних освітніх програм з окремих галузей знань в Україні та виїзд студентів до інших країн Європи з вищою освітою посилює проблему пошуку професійних кадрів для роботодавців.

Це питання хвилює представників малого та середнього бізнесу, які не можуть самостійно підготувати фахівця через брак часу та коштів. Слід зазначити, що існує серйозний розрив між тим, що вимагають від фахівця представники бізнесу, і тим, що і в якій формі викладають у вищих навчальних закладах та закладах профтехосвіти, з точки зору відповідності освітньої програми та засвоєння практичних знань.

Все це є причиною низького рівня працевлаштування за фахом: за даними інтернет-порталу «HeadHunter», в Україні за фахом працюють лише 44% українців, що значно менше, ніж у більшості європейських країн.

Важливою проблемою є те, що керівництво вищих навчальних закладів та професійно – технічних навчальних закладів, часто розуміє інновації в освіті переважно як технічну інновацію. Зберігання, розповсюдження та візуалізація інформації за допомогою новітніх технологій, використання інформаційно-освітніх систем – усі ці засоби дійсно ефективні для викладання матеріалу, але сам навчальний матеріал рідко можна назвати орієнтованим на результат.

Національне опитування GfK Ukraine на тему «Україна: цінності та орієнтації» виявило, що переважна більшість (43%) молодих українців вважають, що освіта та навчання в Україні не можуть задовольнити потреби сучасного ринку праці.

Невдоволення освітою включає відсутність належної практики та освітніх інновацій, а також надмірну кількість непрофільних «зайвих» предметів. Часто основною

перешкодою у набутті студентами практичних навичок є низька якість диригування або повна відсутність виробничого досвіду.

Немає сумніву, що інтеграція цих елементів у систему навчання є поступовим рішенням. Але такі навчальні заходи заважають самим компаніям – у більшості випадків вони дуже неохоче приймають студентів і не поспішають домовлятися з вишами. Хоча роботодавці є найбільшими критиками навчальних закладів і прихильниками дострокових реформ, працівники цих компаній не розуміють, що вони отримують, коли їм дають можливість проходити практику безкоштовно.

Причиною може бути недостатній розвиток комунікації між навчальними закладами та підприємствами, а також відсутність досвіду співпраці в розробці освітньої програми обох сторін. Краще не наголошувати на залученості навчальних закладів до корпоративної діяльності, а навпаки – участі закладів у роботі навчального закладу через освітній процес.

Науково-педагогічні працівники систематично стикаються з такою ситуацією, що для наочності чи функціонування дійового підходу в навчанні необхідно використовувати ділові методи навчання, тобто демонструвати теоретичні основи чи знаходити приклад для певних навчальних завдань. Слід зазначити, що зацікавленість підприємця у студентському досвіді та спроба інтегрувати його в організаційну структуру відіграє ключову роль в ефективному впровадженні виробничого досвіду студентів. Успішний досвід оновлення навчального плану та іншої співпраці з вищими навчальними закладами, а

також чіткий письмовий договір, укладений мінімум на 1 місяць щодо організації виробничого досвіду, має підтвердити корисність таких заходів.

Враховуючи головне завдання навчальних закладів – це якісна підготовка робітників, можна виділити основні пріоритетні напрями роботи, а саме:

1. Організувати освітній процес із врахуванням вимог сьогодення та Закону України «Про освіту»

2. Впровадження нових форм співробітництва освіти, промисловості та бізнесу. Мається на увазі, щоб об'єднати зусилля нашого педагогічного колективу, роботодавців, представників бізнесу, громадськості, органів місцевого самоврядування у справі підготовки та формування якісного потенціалу кваліфікованих робітників у сучасних умовах, а не покладати зусиль лише на державу. Розширити співпрацю із соціальними партнерами, забезпечити залучення коштів від соціальних партнерів на розвиток матеріально бази для навчання.

3. Оснащення матеріально – технічної бази, повне забезпечення інструментами та матеріалами при проведенні навчання в майстернях та лабораторіях.

4. Застосування інформаційно – комунікативних технологій у навчально – виробничому процесі

5. Соціальний захист усіх учасників навчально – виробничого процесу.

6. Підвищити ефективність профорієнтаційної роботи серед шкільної молоді щодо вибору майбутнього виду діяльності (професії) і тенденцій розвитку ринку праці, здійснення аналізу демографічних процесів в області, співпраця зі школами.

7. Виконання державного замовлення та працевлаштування випускників є пріоритетами нашої роботи, тому необхідно формувати прийом учнів відповідно до потреб ринку праці. Перейти на підготовку мобільних на ринку праці робітників. У зв'язку із відкриттям нових підприємств у нашому регіоні, актуальними та затребуваними професіями є спеціалісти з обслуговування на налагодження обладнання, слюсарі, пакувальники, фахівців з якості, операторів автоматичних ліній та установок. За даними служби зайнятості визначено перелік популярних вакансій.

8. Забезпечити якісно новий кадровий потенціал в навчальних закладах.

З огляду на все вищесказане перспективним і зрозумілим виглядає напрямок діяльності навчальних закладів усіх рівнів акредитації з провідними фірмами або виробничими організаціями. Звісно, які зміни будуть внесені в освітню програму, залежить від конкретного навчального закладу та компанії. Саме це стало поштовхом до розробки нового освітнього проекту в Україні – концепції підготовки фахівців за дуальною освітою.

Список використаних джерел:

1. ТОВ «HeadHunter» Україна. Не за спеціальністю працює більше половини українців [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://kiev.hh.ua/article/14587>

2. GfK Ukraine (Проект) / Регіональне представництво Фонду ім. Фрідріха Еберта в Україні, Центр Нова Європа. К.: GfK Ukraine, 2017. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <https://library.fes.de/pdf-files/bueros/ukraine/13874.pdf>

3. Положення про електронні освітні ресурси : затверджене Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України № 1060 від 01.10.2012 [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1695-12>.

ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ ВІТЧИЗНЯНОЇ СИСТЕМИ ОБЛІКУ: СУЧАСНИЙ СТАН, МОЖЛИВОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

*Балазюк О.Ю., к.е.н., доцент
Вінницький навчально-науковий
інститут економіки ЗУНУ*

Останні роки відзначаються широким впровадженням інформаційних технологій у різноманітні сфери економіки та суспільства. Цифрова трансформація стає ключовим фактором, що сприяє зростанню продуктивності та підвищенню якості життя. Ці зміни розглядаються дослідниками, як початок нової епохи економічного розвитку, де драйвером активного використання інформаційних систем і технологій стала пандемія COVID-19, що почалася у 2020 році. Багато компаній були змушені перевести своїх співробітників на віддалену роботу, що потребувало впровадження технологічних рішень: розвиток ІТ-інфраструктури, забезпечення безпеки, налагодження комунікацій, встановлення системи постановки завдань та звітності у електронному форматі. Ця ситуація також виявилася важливим тестом для реалізації проектів з цифровізації державних послуг, електронного урядування, дистанційного навчання і т. д.

Сьогодні, коли люди, підприємства та економіка загалом вже понад два роки функціонує в

умовах воєнного стану, роль інформаційних технологій та їх використання у системі обліку, захисту даних стоїть особливо гостро.

Перехід до цифрового обліку передбачає використання різноманітних інформаційних технологій, таких як хмарні технології, програмні додатки, штучний інтелект, блокчейн-технології, обробка великих наборів даних та Інтернет речей. За допомогою технологій хмарних обчислень дані зберігаються та обробляються на віртуальних серверах онлайн, а не на жорсткому диску комп'ютера, що дозволяє користувачам отримувати доступ до інформації незалежно від їхнього місцезнаходження або типу пристрою. Крім того, це усуває потребу у спеціалізованому персоналі для обслуговування цих ресурсів.

У сфері незалежних постачальників хмарних технологій такі компанії, як KashFlow, Netsapiens, Netsuite, Sage 50c Premium, FreeAgent, SAP Business One, Baltmeta та GigaCloud, пропонують свої послуги. Використання технологій хмарних обчислень зменшує витрати на